

Súd: Krajský súd Prešov
Spisová značka: 10To/16/2024
Identifikačné číslo súdneho spisu: 8314010328
Dátum vydania rozhodnutia: 16. 10. 2024
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Vladimír Monok
ECLI: ECLI:SK:KSPO:2024:8314010328.4

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Prešove v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Vladimíra Monoka a sudcov JUDr. Lucie Bašistovej a JUDr. Gabriely Dubovej, PhD. na verejnom zasadnutí konanom dňa 16.10.2024, v trestnej veci proti obžalovanému A. B. C. pre zločin výroby detskej pornografie podľa § 368 ods. 1, ods. 2 písm. b) Tr. zákona a iné, o odvolaniach okresného prokurátora a obžalovaného proti rozsudku Okresného súdu Humenné sp. zn. 1T/82/2014 zo dňa 26.06.2019 takto

rozhodol:

Podľa § 321 ods. 1 písm. d) Tr. poriadku z r u š u j e napadnutý rozsudok vo výroku, ktorým sa obžalovaný uznáva za vinného a vo výroku o treste a spôsobe jeho výkonu.

Na základe § 322 ods. 3 Tr. poriadku

obžalovaného A. B. C., nar. XX.XX.XXXX v D., trvale bytom E. XXXX/XX, D.,

podľa § 285 písm. b) Tr. poriadku o s l o b o d z u j e spod obžaloby prokurátora Okresnej prokuratúry Humenné pre skutok kvalifikovaný ako zločin výroby detskej pornografie podľa § 368 ods. 1, ods. 2 písm. b) Tr. zákona, ktorého sa mal dopustiť tak, že

- dňa 18.11.2010 vo fotoateliéri na X. poschodí prevádzkovej budovy na F. XX. G. H. D., napriek vedomosti o ich veku, s cieľom vyvolať vlastné sexuálne uspokojenie, ako aj sexuálne uspokojenie inej osoby, presvedčil k fotografovaniu a následne fotografoval obnažené a nahé telá vtedy 16-ročnej H. I., nar. XX.XX.XXXX, vtedy 14-ročnej J. K., nar. XX.X.XXXX a dňa 26.1.2012 vtedy 17-ročnej L. I., nar. X.X.XXXX z D., pričom sa zameril predovšetkým na zobrazenie oblasti prsníka a pohlavných orgánov,

pretože skutok nie je trestným činom.

Podľa § 319 Tr. poriadku z a m i e t a odvolanie okresného prokurátora.

odôvodnenie:

Napadnutým rozsudkom bol obžalovaný A. B. C. uznaný za vinného z prečinu ohrozovania mravnej výchovy mládeže podľa § 211 ods. 1, ods. 3 písm. a) Tr. zákona, s poukazom na § 138 písm. f), j) Tr. zákona, pokračovacím spôsobom podľa § 122 ods. 10 Tr. zákona, a to na tom skutkovom základe, že

- dňa 18.11.2010 vo fotoateliéri na X. poschodí prevádzkovej budovy na F. K. XX. G. H. D., predstierajúc, že je profesionálny fotograf, presvedčil a naviedol pri fotení H. I., nar. XX.XX.XXXX, aby sa postupne pri fotení vyzliekla a fotila obnažená a takto s jej súhlasom, jej obnažené telo fotografoval, dňa 25.10.2011 pri fotení J. K., nar. XX.XX.XXXX, v tých istých priestoroch pri fotení, presvedčil ju a naviedol, aby sa vyzliekla tak, že spodnú časť tela mala síce oblečenú, no vrchnú časť zakrývala len podprsenka, ktorú jej navrhol dať dole a fotiť sa bez nej, na rovnakom mieste dňa 26.01.2012 fotografoval pri fotení L. I., nar. XX.XX.XXXX, navrhol jej, aby sa vyzliekla, aby sa fotila bez podprsenky, s čím L. I. súhlasila a takto fotil jej obnažené telo, pričom tak urobil napriek vedomosti o ich veku a zameral sa predovšetkým na zobrazenie oblasti prs fotografovaných dievčat.

Za to mu podľa § 211 ods. 3 Tr. zákona a § 38 ods. 2 Tr. zákona bol uložený trest odňatia slobody vo výmere 6 mesiacov, výkon ktorého mu podľa § 49 ods. 1 písm. a) Tr. zákona bol podmienene odložený a podľa § 50 ods. 1 Tr. zákona určená skúšobná doba na 1 rok.

Súčasne podľa § 285 písm. b) Tr. poriadku bol obžalovaný A. B. C. oslobodený spod obžaloby prokurátora pre skutok, ktorého sa mal dopustiť tak, že

- najmenej v období od 14.03.2008 do 28.01.2012 vo svojom byte na F. E. K. XXXX/XX H. D., vo fotoateliéri na X.poschodí prevádzkovej budovy na F. XX. G. H. D. a na iných miestach, kde sa zdržiaval na jemu patriacich externom HD Transcend Store Jet 3,5", externom HDD External 3,5"/2,5" DTK, PC zn. HP ELITE Pavilion VG250AAR/ABU, externom HD Verbatim mod. 47527 1,5 TB a PC zn. Siemens č. YBBD 110151 prechovával množstvo rôznych fotografií, minimálne však vtedy 16-ročnej H. I., nar. XX.XX.XXXX, vtedy 14-ročnej J. K., nar. XX.XX.XXXX, vtedy 17-ročnej L. I., nar. XX.XX.XXXX z D. s obsahom detskej pornografie, ktoré boli identifikované znaleckým dokazovaním a sú umiestnené v prílohe k znaleckému posudku č. 9/2012 A. B. D. na:

- na DVD č. pol_16_disk_1h E:\2010 MODELING-zálohovať\2010_11_18 H. I., a to súbory s označením "_MG_0574 až _MG_784"

- na DVD č. pol_16_disk_1i E:\2010 -MODELING-zálohovať\ 2010_11_18 H.\upravené H. I. a to súbory s označením „_MG_0643 a, _MG_0645 a až _MG_0647 a7, _MG_0647 a_8 a_9 a_tonemapped až _MG_0647 a_8 a_9 a_tonemapped21, _MG_0656 a až _MG_0784 a"

E:\2010MODELING-zálohovať\XXXX_XX_XXXXXXXXXX I.\upravené H. I.\výber z upravených súbory s označením „_MG_0647 a_8 a_9 a_tonemapped 4 až _MG_0647 a_8 a_9 a_tonemapped20, _MG_0648 a, _MG_0663 a1, _MG_0663 a3, _MG_0663 a10, _MG_0663 a11, _MG_0763 a3, _MG_0768 a2, _MG_0768 a5, _MG_0768 a8, _MG_0768 a14, _MG_0772 a2, _MG_0772 a3, _MG_0772 a7, _MG_0772 a20, _MG_0772 a21, _MG_0772 a22,“

- na DVD č. pol_16_disk_1k

E:\ROZNE\M. - toto dostala\výber z N. G\Nový priečinok súbory s označením "IMG_4217-a1 až IMG_4313-a4"

E:\ROZNE\M. - toto dostala\výber z N. G súbory s označením "IMG_4183-c1 orez až IMG_4410-a2"

E:\ROZNE\M. - toto dostala\výber z N. G\Nový priečinok (2) súbory s označením IMG_4188-a2 až IMG_4379-a3"

E:\WWW\N. súbory s označením "001 až 018"

E:\ROZNE\M. - toto dostala\výber ateliér\Nový priečinok (2) súbory s označením "IMG_4167-a1 až IMG_4171-a11"

E:\ROZNE\M. - toto dostala\výber ateliér súbory s označením "IMG_4150-a4 až

a ďalšie, ktoré sú obsahom už spomenutého znaleckého posudku, resp. jeho príloh, ktorý bol v obžalobe právne kvalifikovaný ako prečin prechovávanie detskej pornografie podľa § 370 Tr. zákona, pretože skutok nie je trestným činom.

Proti uvedenému rozsudku, ihneď po jeho vyhlásení do zápisnice o hlavnom pojednávaní, podali odvolanie obžalovaný a prokurátor, ktorí ho následne aj písomne odôvodnili.

Obžalovaný svoje odvolanie odôvodnil sám, ako aj prostredníctvom svojej obhajkyne. Prostredníctvom obhajkyne uviedol, že podľa jeho názoru na podklade výsledkov vykonaného dokazovania pred súdom prvého stupňa nebolo bez akýchkoľvek pochybností preukázané, aby sa bol dopustil konania, ktoré sa mu dáva obžalobou za vinu, a ako ho súd prvého stupňa uznal vo výroku napadnutého rozsudku za vinného. Navyše, z vykonaného dokazovania nevyplýva, že by sa skutok stal tak, ako je to uvedené vo výrokovej časti napadnutého rozhodnutia. Namietá, že súd už vo výroku rozhodnutia uvádza tvrdenia,

ktoré neboli nijako preukázané a rovnako ani samotné odôvodnené rozsudku nie je v tomto smere presné. Poukázal na to, že súd na strane 10 rozsudku uvádza: „Výrok o vine a právnej kvalifikácii skutku pod bodom 1/ rozsudku, súd odôvodňuje tým, že na hlavnom pojednávaní bolo preukázané, že obžalovaný Iščou s využitím lichôtok presviedčal a navádzal nepľnoleté dievčatá k fotografovaniu ich obnažených tiel spôsobom nezodpovedajúcim ich veku, čo mohlo ohroziť ich mravný vývoj, obžalovaný teda podľa názoru súdu vydal osoby mladšie ako osemnásť rokov nebezpečenstvu spustnutia tým, že ich zvädzal k nemravnému životu a čin spáchal závažnejším spôsobom konania - Iščou a na viacerých osobách. Obžalovaný podľa názoru súdu týmto konaním naplnil znaky prečinu ohrozovania mravnej výchovy mládeže podľa § 211 ods. 1, ods. 3 písm. a) Trestného zákona, s poukazom na § 138 písm. f), j) Trestného zákona, pokračovacím spôsobom podľa § 122 ods. 10 Trestného zákona.“. Ďalej súd na str. 11 rozsudku uvádza, že využil záujem dievčat o foteenie a predstierajúc, že je profesionálny fotograf v nebytových priestoroch - vo „fotoateliéri“ presvedčil dievčatá uvedené v skutkovej vete výroku o vine tohto rozsudku, k foteeniu tak, že sa postupne odhaľovali až obnažili svoje telá - pričom zo spôsobu komunikácie obžalovaného (typu: „tykaj mi, aby bola uvoľnenejšia atmosféra pri foteení“), zo spôsobu, akým im lichotil a ubezpečoval ich, že sa nemusia ničoho báť, a zo spôsobu vyobrazení obnažených častí tiel dievčat je zrejmé, že fotografie realizoval síce s ich súhlasom, ale s výsledkom, ktorý bol spôsobilý ohroziť ich mravnosť a spôsobiť istú mieru ľahkovážnosti fotografovaných dievčat pri hodnotení (vlastnej) nahoty ako takej. Podľa obžalovaného na základe takto vykonaného dokazovania na hlavnom pojednávaní nemožno s určitosťou tvrdiť a osvojiť si záver tak, ako to uviedol súd, že Iščou s využitím lichôtok presviedčal a navádzal nepľnoleté dievčatá k fotografovaniu ich obnažených tiel, nakoľko dokazovanie výsluchom poškodených dňa 11.02.2015 a dňa 12.02.2015 nebolo vykonané zákonným spôsobom, nakoľko podľa jeho názoru bolo poškodeným položené množstvo kapiózných a sugestívnych otázok zo strany prokurátora ako napr.: 1. „Povedali ste, že obžalovaný Vás rečičkami obľbol. Chcete mi povedať, že v podstate z jeho strany ako profesionálneho fotografa bol jeho cieľ už na začiatku takéto fotky vyhotoviť?“ (čl. 371 súdneho spisu). 2. „Bolo Vám foteenie nepríjemné alebo obžalovaný Vás nútil k pokračovaniu foteenia alebo k niečomu, čo bolo nad rámec Vášho presvedčenia?“ (čl. 372 súdneho spisu). 3. „Popíšte správanie obžalovaného počas celého foteenia, mám na mysli, či bol drzý, povýšenecký, arogantný alebo priveľmi lichotivý?“ (čl. 395 súdneho spisu). 4. „Zo strany obžalovaného vnímali ste jeho správanie ako nejakú formu nátlaku alebo nepriameho nútenia, aby ste sa podvolili jeho vôli?“ (čl. 395 súdneho spisu). Obžalovaný je toho názoru, že práve na základe prokurátorom kladených otázok súd dospel k nesprávnemu záveru o tom, že Iščou s využitím lichôtok presviedčal a navádzal nepľnoleté dievčatá k fotografovaniu ich obnažených tiel. Ďalej je toho názoru, že skutok, ktorý sa mu dáva za vinu v žiadnom prípade nemôže napĺňať skutkovú podstatu trestného činu ohrozovania mravnej výchovy mládeže podľa § 211 ods. 1, ods. 3 písm. a) Trestného zákona. V tomto smere poukázal na výrazy spustnutie a nemravný život, definované podľa JUDr. Jozefa Čentéša PhD.: „Ako spustnutie možno charakterizovať pokles mravných síl trvalejšieho charakteru, ktorý spôsobuje, že osoba mladšia ako 18 rokov prejavuje sklony konať v rozpore s morálnymi zásadami spoločnosti najmä tým, že ohrozuje alebo porušuje vzťahy chránené trestnými predpismi. Pod pojmom záhaľčivý život treba rozumieť spôsob života s parazitnými rysmi, keď osoba nepracuje alebo pracuje len občas a zdroj obživy sa takáto osoba usiluje úplne alebo prevažne hľadať v činnosti, ktorá je z hľadiska spoločnosti nežiadúca – páchanie trestnej činnosti alebo dopúšťanie sa inej spoločensky nežiadúcej činnosti (žobranie, hazardné hry a podobne). Nemravný život je v porovnaní s pojmom záhaľčivý život širším pojmom a zahrňuje aj rôzne vonkajšie prejavy a návyky, ktoré sú v rozpore so záujmami chránenými trestnými predpismi (alkoholizmus, nealkoholová toxikománia, trestná činnosť rôzneho druhu a pod.)“. Podľa neho už zo samotného jazykového výkladu vyplýva, že v prípade spustnutia sa jedná o pokles mravných síl poškodených trvalejšieho charakteru, nie o jednorazové vyfoteenie obnažených tiel so súhlasom poškodených. Čo sa týka jazykového výkladu výrazu nemravný život, je presvedčený, že ide o spôsob života, ktorý zahrňuje vonkajšie prejavy a návyky, z čoho vyplýva, že taktiež sa nejedná o jednorazové vyfoteenie obnažených tiel so súhlasom poškodených. Berúc do úvahy vyššie uvedené obžalovaný v celom rozsahu odmieta, že by mal svojím konaním naplniť skutkovú podstatu trestného činu, ktorý mu je kladený za vinu. Z vyššie uvedených dôvodov je toho názoru, že nedošlo k naplneniu objektívnej stránky trestného činu ohrozovania mravnej výchovy mládeže, a preto nemohol ani naplniť znaky žalovanej skutkovej podstaty trestného činu.

Ďalej má obžalovaný zato, že došlo k porušeniu obžalovacej zásady, v zmysle ktorej súd môže rozhodovať len o skutku, ktorý je predmetom obžaloby. Je toho názoru že skutok, o ktorom Okresný súd Humenné rozhodol svojím rozsudkom č. k. 1T/82/2014-691 zo dňa 26.06.2019, nebol totožný s tým, ktorý bol uvedený v obžalobe zo dňa 27.05.2014. Podľa neho sa okresný súd výrazným spôsobom

odchýlil od popisu skutku uvedeného v obžalobe, čím porušil túto zásadu. Obžalovaný odvolaním napádaný rozsudok považuje taktiež za nezákonný, nakoľko v rozsudku absentuje forma zavinenia. Poukázal pritom na judikatúru publikovanú pod R 26/1981, podľa ktorej „Trestný čin ohrozovania mravnej výchovy mládeže podľa § 217 písm. a) Trestného zákona (teraz § 211 ods. 1 TZ) môže byť spáchaný úmyselne aj z neobstaranosti. Formu zavinenia preto treba vždy zisťovať, a to tak vo vzťahu k znaku „vydá osoby mladšie ako osemnásť rokov nebezpečenstvu spustnutia“, ako aj vo vzťahu k znaku „umožní im viesť záhaľčivý alebo nemravný život“. Vo výroku rozsudku, prípadne iného rozhodnutia vo veci samej potom treba vždy uviesť príslušnú formu zavinenia.“ Vzhľadom k vyššie uvedenému je podľa neho zrejmé, že rozsudok Okresného súdu Humenné dostatočne neobjasňuje dôvody, na základe ktorých bol zvolený určitý spôsob výkladu ustanovenia právneho predpisu. Takéto rozhodnutie súdu možno v zmysle judikatúry Ústavného súdu SR považovať za „arbitrárne“ (svojvoľné) a „ústavne neakceptovateľné“. V súvislosti s aplikáciou neurčitých právnych pojmov sa v rozhodovacej činnosti súdov stáva, že v odôvodnení rozhodnutia súd iba odcituje ustanovenia právneho predpisu a následne konštatuje, že „z uvedených ustanovení vyplýva“, že záver je taký a taký, prípadne že „na základe uvedených ustanovení bolo rozhodnuté tak, ako je uvedené vo výroku rozhodnutia“. Tieto druhy rozhodnutí považuje judikatúra Ústavného súdu SR za „zjavne neodôvodnené“ resp. „nepreskúmateľné“. Právna teória uvádza, že je „nevyhnutnou podmienkou preskúmateľnosti sudcovského rozhodnutia..., aby súd vysvetlil každú jednotlivú úvahu jasným spôsobom, zrozumiteľným prinajmenšom pre právneho odborníka.“ Uvedené v napadnutom rozsudku však absentuje. Súd v rozsudku len 2 vetami: (str. 10) uviedol, že „výrok o vine a právnej kvalifikácii skutku pod bodom 1/ rozsudku, súd odôvodňuje tým, že na hlavnom pojednávaní bolo preukázané, že obžalovaný ľstou s využitím lichôtok presvedčal a navádzal neploleté dievčatá k fotografovaniu ich obnažených tiel spôsobom nezodpovedajúcim ich veku, čo mohlo ohroziť ich mravný vývoj, obžalovaný teda podľa názoru súdu vydal osoby mladšie ako osemnásť rokov nebezpečenstvu spustnutia tým, že ich zvädzal k nemravnému životu a čin spáchal závažnejším spôsobom konania - ľstou a na viacerých osobách.“ a (str. 11): že „obžalovaný využil záujem dievčat o fotenie a predstierajúc, že je profesionálny fotograf v nebytových priestoroch - vo „fotoateliéri“ presvedčil dievčatá uvedené v skutkovej vete výroku o vine tohto rozsudku, k foteniu tak, že sa postupne odhaľovali až obnažili svoje telá - pričom zo spôsobu komunikácie obžalovaného (typu: „tykaj mi, aby bola uvoľnenejšia atmosféra pri foteaní“), zo spôsobu, akým im lichotil a ubezpečoval ich, že sa nemusia ničoho báť, a zo spôsobu vyobrazení obnažených častí tiel dievčat je zrejmé, že fotografie realizoval síce s ich súhlasom, ale s výsledkom, ktorý bol spôsobilý ohroziť ich mravnosť a spôsobiť istú mieru ľahkovážnosti fotografovaných dievčat pri hodnotení (vlastnej) nahoty ako takej.“. Namietla, že žiadne iné úvahy, ktorými súd došiel k záveru o jeho vine, súd v predmetnom rozsudku nevyjadril. Poukázal tiež na názor Ústavného súdu SR, podľa ktorého „Pokiaľ všeobecný súd dospeje k rozhodnutiu bez toho, aby sa vo svojom rozhodnutí vysporiadal so všetkými rozhodujúcimi skutočnosťami tvoriacimi základ pre toto rozhodnutie, treba rozhodnutie všeobecného súdu považovať za arbitrárne, teda za rozporné s čl. 46 ods. 1 ústavy a s čl. 6 ods. 1 dohovoru.“ (napr. sp. zn. I. ÚS 265/05). Podľa názoru obžalovaného rozhodujúcou skutočnosťou tvoriacou základ pre rozhodnutie súdu sú aj právne normy, ktoré sú na konkrétny prípad aplikovateľné. Aj zo zásady iura novit curia možno vyvodiť, že súd sa aj bez návrhu účastníka konania musí vyrovnáť so všetkými relevantnými právnymi normami, aplikovateľnými na konkrétny prípad, čo sa však v tomto prípade podľa neho nestalo a pozornosti súdu to uniklo. Možno rozoznávať napríklad situácie, kedy súd musí určiť relevantnú právnu normu aplikovateľnú na konkrétny prípad a musí ju vo svojom rozhodnutí zohľadniť a kedy súd po určení tejto právnej normy musí zohľadniť všetky časti právnej normy (napr. všetky časti hypotézy právnej normy). Okresný súd Humenné podľa odvolateľa takto v predmetnej veci evidentne neučinil. Nezohľadnenie a nevyrovnanie sa s relevantnou právnou normou aplikovateľnou na konkrétny prípad (t.j. v tomto prípade ust. § 157 ods. 1 Trestného zákona) Ústavný súd SR nazýva nielen zjavnou neodôvodnenosťou súdneho rozhodnutia, ale aj „arbitrárnosťou“ (svojvoľnosťou) súdneho rozhodnutia. Okresný súd jednostranne vyhodnotil skutkový stav a absolútne nechal do úvahy všetky dôkazy, čím rozhodol celkom formalisticky, svojvoľne a arbitrárne bez toho, aby mal jeho výrok základ v obsahu spisu a poskytoval rozumné vysvetlenie. Na základe vyššie uvedeného preto navrhol, aby odvolací súd zrušil napadnutý rozsudok a vrátil vec súdu prvého stupňa, aby ju v potrebnom rozsahu znovu prejednal a rozhodol.

Obžalovaný odvolanie zdôvodnil aj svojím vlastným písomným podaním. Dodal v ňom, že bol odsúdený pre trestný čin, pre ktorý nebol obvinený ani obžalovaný a tak sa voči nemu nemohol brániť. K zmene právnej kvalifikácie došlo bez jeho vedomia. Nesúhlasí s tým, aby fotografovanie obnaženosti všetkých vekových skupín so súhlasom bolo v rozpore so zásadami morálky, pričom zároveň tvrdí, že takéto morálne pravidlá v písomnej podobe neexistujú. V rozsudku namietla aj nepresnosť, pretože H. I. je na

fotografiách obnažená od pása nahor, a teda nie je pravdou, aby sa pri foteaní vyzliekla a fotila obnažená. Ďalej obžalovaný rozsiahlym spôsobom zo svojho uhla pohľadu rozoberá svoje dojmy z priebehu trestného konania, z pôsobenia médií v tejto veci a vysvetľuje dôvod svojho presvedčenia, že právnici si zákony vysvetľujú podľa toho, ako im to v danej chvíli vyhovuje. Poukázal tiež na to, že slovo „spustnutie“ podľa slovníka na internete znamená mravne upadnúť, morálne sa skaziť. Pochopil to tak, že podľa okresného súdu ak sa osoby mladšie ako 18 rokov pred fotografom obnažia, pretože ich ako fotograf k tomu presvedčil a naviedol, tak tým sa stávajú spustnuté, čiže mravne upadnuté a morálne skazené. Z toho tiež obžalovanému vyplýva, že má svoje už dospelé deti mravne upadnuté a morálne skazené, pretože ich presvedčil a naviedol pred dovŕšením 18. rokov na to, aby išli v Chorvátsku s ním na nudistickú pláž, kde ich fotografoval a filmoval. On sa však s takýmto pohľadom nestotožňuje. Je presvedčený, že ak by 16-ročné poškodené presvedčil a naviedol na to, aby sa vyzliekli a mali s ním sex – dobrovoľný pohlavný styk, tak by nič neporušil, lebo veková kategória detí od 15 do 18 rokov môže mať beztrestný pohlavný styk, a teda by nespôsobil ani mravné upadnutie, ani morálne skazenie, lebo pohlavný styk im umožňuje zákon. Preto nerozumie, ako môže dôjsť k mravnému upadnutiu a morálnemu skazeniu osôb, ktoré sa len obnažia a nechajú si vyhotoviť fotografie. Ktokoľvek môže mať intímne fotografie zo svojho detstva, čo ale neznamená, že len dieťa sa musí samé fotiť. Takéto intímne fotografie nie sú určené pre verejnosť, takže podľa obžalovaného nie je dôvod, aby ich posudzovali orgány činné v trestnom konaní alebo súd. Napadnutý rozsudok preto podľa neho nie je odôvodnený zrozumiteľným spôsobom. Obžalovaný ďalej svoje konanie porovnáva so sexuálnou výchovou na školách a so správaním sa homosexuálov, lesbičiek, transsexuálov a bisexuálov tým spôsobom, že pokiaľ toto nie je zvädzanie k nemravnému životu, tak nemôže byť zvädzaním k nemravnému životu ani foteenie obnaženosti so súhlasom fotenej osoby.

V odôvodnení svojho odvolania obžalovaný vidí nesprávnosť napadnutého rozsudku v tom, že ak „zákon o výrobe detskej pornografie“ umožňuje mať osobám mladším ako 18 rokov súkromné dokumentačné, či umelecké fotografie s obnaženosťou, tak potom takéto fotografie mohli vzniknúť len za predpokladu, že sa tieto osoby obnažili. Preto podľa neho nie je dôvod vyhodnocovať skutok navádzania na foteenie obnaženosti ako ohrozovanie mravnej výchovy mládeže, pretože tieto osoby majú už dávno poznatky zo sexuálnej výchovy a samé rozhodujú, či im ich povaha bráni alebo nebráni vyskúšať si fotografovanie obnaženosti nafotiť. Je presvedčený, že ak si nejaká neploletá osoba dá jedenkrát nafotiť intímne fotky s obnaženosťou, tak nemožno z toho vyvodiť záver, že takéto správanie vedie k záhalčivému alebo nemravnému spôsobu života a vytváraniu podmienok pre vznik nežiadúcich návykov a sklonov, a že fotograf je osobou, ktorá zvädza foteenú neploletú osobu k záhalčivému alebo nemravnému spôsobu života, pretože nikde nie je predpísané, kto môže dať návrh na foteenie obnaženosti ako prvý. Zároveň poukazuje na to, že fotografie a videá s obnaženosťou osôb mladších ako 18 rokov sú verejne dostupné aj na internete. Tvrdí, že pokiaľ neexistuje písomná interpretácia spomínaných morálnych pravidiel, tak potom je nutné vychádzať zo zásady, že čo nie je zakázané, je dovolené. Namietá aj to, že nedostal príležitosť k opätovnému zdravotnému vyšetreniu, ktoré 2-krát požadoval, aby preukázal, že žiadnou sexuálnou deviaciou netrpí. Závery znaleckého posudku B. O. považuje za nesprávny, pretože on nespĺňa znaky hebefílie. Osoby k foteeniu totiž nevyhľadával on, ale osoby si vyhľadávali jeho. Namietá tiež jej odborné znalosti a PPG vyšetrenie považuje za irelevantné. Obžalovaný nesúhlasí ani s použitím slovného spojenia „predstierajúc, že je profesionálny fotograf“. Poškodené si ho vyhľadali preto, lebo videli fotky, ktoré fotil ich priateľkám, z čoho sa nedá robiť záver, že predstieral, že je profesionálny fotograf. Namietá aj to, aby vedel o veku foteených osôb. Nemal dôvod skúmať vek foteených osôb, lebo žiadnu detskú pornografiu nefotil. Je pravdou, že približne vedel odhadnúť vek foteených osôb, čo však nemožno označovať, že mal vedomosť o ich veku. Vedomosť o veku podľa jeho názoru znamená, že poznal ich presný vek, čo nie je pravda. Popiera tiež, aby L. I. ponúkal pri foteení alkoholom. Až po foteení vonku v snehu v reštaurácii objednal pre L. I. jedlo a k tomu čaj s rumom, ale nechal ju tam samotnú a tak nevie, či objednaný nápoj vypila. Z uvedených dôvodov navrhol rozhodnutie o vine zrušiť.

Prokurátor vo svojom odvolaní podanom proti výroku o vine a treste v neprospech obžalovaného uviedol, že napadnuté rozhodnutie považuje za nezákonné, pretože súd sa neriadil výsledkami doposiaľ vykonaného dokazovania a ani základnými zásadami na ukládanie trestov, v dôsledku čoho považuje za nesporné, že účel trestu sa minie žiadaným účinkom. Poukazuje pritom na to, že samotným účelom trestného konania je, aby v trestnom konaní boli trestné činy náležite zistené a ich páchatelia podľa zákona spravodlivo potrestaní, za súčasného rešpektovania základných práv a slobôd fyzických osôb a právnických osôb. V zmysle § 34 ods. 1 Tr. zák. má totiž trest zabezpečiť ochranu spoločnosti pred páchatelom tým, že mu zabráni v páchaní ďalšej trestnej činnosti a vytvorí podmienky na jeho

výchovu k tomu, aby viedol riadny život a súčasne iných odradí od páchania trestných činov; trest zároveň vyjadruje morálne odsúdenie páchatel'a spoločnosťou. Účelom trestu je chrániť spoločnosť pred páchatel'mi trestných činov, zabrániť odsúdenému v ďalšom páchaní trestnej činnosti a vychovať ho k tomu, aby viedol riadny života a tým výchovne pôsobil aj na ostatných členov spoločnosti. Najprv považoval za žiadúce poukázať na doterajší priebeh súdneho konania po tom, čo na obž. A. B. C. bola dňa 27. mája 2014 podaná Okresnému súdu Humenné obžaloba Okresnej prokuratúry Humenné sp. zn. 2 Pv 45/12-7702 pre skutky, ktoré boli v obžalobe právne kvalifikované ako zločin výroby detskej pornografie podľa § 368 ods. 1, ods. 2 písm. b) Trestného zákona a prečin prechovávanía detskej pornografie podľa § 370 Trestného zákona, na tam uvedenom skutkovom základe. Okresný súd o obžalobe prokurátora rozhodol v poradí prvým rozsudkom zo dňa 12. februára 2015 tak, že obžalovaného podľa § 285 písm. b) Trestného poriadku oslobodil spod obžaloby pre skutky, ktoré boli v obžalobe právne kvalifikované ako zločin výroby detskej pornografie podľa § 368 ods. 1, ods. 2 písm. b) Trestného zákona a prečin prechovávanía detskej pornografie podľa § 370 Trestného zákona, pretože skutky nie sú trestným činom. V prípade oslobodzujúceho rozsudku súd do výroku prebral skutky uvádzané v obžalobe bez ich akejkoľvek úpravy. O odvolaní prokurátora rozhodol Krajský súd v Prešove uznesením sp. zn. 1To/6/2016 zo dňa 25.10.2016 tak, že rozsudok zrušil v celom rozsahu a vec vrátil súdu prvého stupňa, aby ju opätovne v potrebnom rozsahu znovu prejednal a rozhodol. Poukázal na to, že krajský súd v odôvodnení zrušujúceho uznesenia sa nestotožnil s právnym názorom okresného súdu, pre ktorý okresný súd obžalovaného spod obžaloby oslobodil. Krajský súd pritom zdôraznil, že „Každé zobrazovanie detí za účelom sexuálneho uspokojovania je detskou pornografiou“. Okresný súd na hlavnom pojednávaní dňa 8. júna 2017 vyhlásil v poradí svoj druhý rozsudok, ktorým uznal obžalovaného za vinného pre skutky uvedené v obžalobe, pričom skutok pod bodom 1/ okresný súd upravil podľa výsledkov vykonaného dokazovania tak, že: „dňa 18.11.2010 vo fotoateliéri na X. poschodí prevádzkovej budovy G. F. K. XX. G. H. D. s cieľom vyvolať vlastné sexuálne uspokojenie, predstierajúc, že je profesionálny fotograf, presvedčil k foteniu a následne fotografoval obnažené telo H. I., nar. XX.XX.XXXX, dňa 25.10.2011 fotografoval obnažené telo J. K., nar. XX.XX.XXXX, na rovnakom mieste dňa 26.01.2012 fotografoval obnažené telo L. I., nar. XX.XX.XXXX, napriek vedomosti o ich veku, pričom sa zameral predovšetkým na zobrazenie oblasti prsníka a iných obnažených častí tela fotografovaných dievčat“. Súd upravil aj skutok pod bodom 2/ tak, že vzhľadom na Trestný zákon v znení účinnom v čase spáchania skutku, súd v skutkovej vete výroku o vine neuviedol súbory, v ktorých boli uložené fotografie N. M., ktorá síce vyzerá ako osoba mladšia než osemnásť rokov, no preukázateľne mala v čase fotenia už dovŕšenú plnoletosť. Skutok pod bodom 1/ okresný súd právne kvalifikoval ako zločin výroby detskej pornografie podľa § 368 ods. 1, ods. 2 písm. b) Trestného zákona, s poukazom na § 138 písm. f), j) Trestného zákona, a skutok pod bodom 2/ ako prečin prechovávanía detskej pornografie podľa § 370 Trestného zákona. Okresný súd rozsudkom vyhláseným dňa 8. júna 2017 uložil obžalovanému úhrnný trest odňatia slobody na dva roky, jeho výkon podmienene odložil a určil skúšobnú dobu na dva roky. Okresný súd pri ukladaní trestu mimoriadne znížil trest aplikujúc ustanovenie § 39 ods. 2 písm. c) Tr. zákona, zároveň uložil obžalovanému ochranné sexuologické liečenie ambulantnou formou. Proti rozsudku okresného súdu zo dňa 8. júna 2017 podal odvolanie obžalovaný a prokurátor vo výroku o treste v neprospech obžalovaného. Súd poukázal na závery zasadnutia trestnoprávneho kolégia Najvyššieho súdu SR v apríli 2018, na ktorom bolo prijaté rozhodnutie č. k. Tpj 15/2018-2 (23To/83/2014) a boli zverejnené právne vety prijatej judikatúry (rozhodnutie R 28/2018 publikované v Zbierke stanovísk NS a rozhodnutí súdov SR 3/2018), plynúce z uznesenia Krajského súdu v Trenčíne z 25. augusta 2014, sp. zn. 23To/83/2014. Vyššie citované rozhodnutie R 28/2018 zverejnené v Zbierke stanovísk NS a rozhodnutí súdov SR 3/2018 v čase po vyhlásení v poradí druhého rozsudku okresného súdu a zároveň ešte pred v poradí druhým uznesením odvolacieho súdu teda špecifikovalo „inú osobu“ uvedenú v závere vyššie citovanej definície detskej pornografie ako osobu „odlišnú od páchatel'a“. O odvolaniach obžalovaného a prokurátora proti rozsudku okresného súdu zo dňa 8. júna 2017 rozhodol Krajský súd v Prešove uznesením sp. zn. 1To/46/2017 zo dňa 18. decembra 2018 tak, že opäť zrušil rozsudok okresného súdu a vec vrátil, aby ju okresný súd v potrebnom rozsahu prejednal a rozhodol. Odvolací súd v súlade s medziasom zverejnenou judikatúrou zdôraznil, že zobrazenia musia smerovať k vyvolaniu sexuálneho uspokojenia inej osoby, teda osoby odlišnej od páchatel'a. V odôvodnení v poradí druhého uznesenia odvolacieho súdu teda detskou pornografiou nie je „každé zobrazovanie detí za účelom sexuálneho uspokojovania“, ale iba také, ktoré musí smerovať k vyvolaniu sexuálneho uspokojenia inej osoby, teda osoby odlišnej od páchatel'a. Proti rozsudku okresného súdu zo dňa 8. júna 2017 podal prokurátor odvolanie len proti výroku o treste v neprospech obžalovaného. Okresný súd uznal obžalovaného za vinného pre skutok 1/ obžaloby výrokom, podľa ktorého obžalovaný konal s cieľom vyvolať „vlastné sexuálne uspokojenie“. V dôsledku aplikácie zásady zákazu reformatio in

peius, nie je možné v ďalšom konaní uznať obžalovaného za vinného, že vyhotovovanie fotografií a ich neskoršie prechovávanie, smerovalo k sexuálnemu uspokojeniu inej osoby (teda nie obžalovaného). V dôsledku vyššie uvedeného konštatovania, neprichádzala do úvahy právna kvalifikácia skutku 1/ obžaloby, ktorej sa domáhal prokurátor - zločin výroby detskej pornografie podľa § 368 ods. 1, ods. 2 písm. b) Trestného zákona. S týmto názorom a postupom prokuratúra kategoricky nesúhlasí, pretože aj keď odvolanie prokurátora bolo podané proti výroku o uložení trestu, právna kvalifikácia dotknutého skutku aj po jeho úprave súdom ostala nezmenená, preto prokuratúra k jeho právnomu posúdeniu ani reálne nemohla mať výhrady, keďže súd dotknutý skutok aj po jeho úprave právne kvalifikoval presne podľa obžaloby, teda ako zločin výroby detskej pornografie podľa § 368 ods. 1, ods. 2 písm. b) Trestného zákona. To sú dôvody, pre ktoré prokuratúra zastáva presvedčenie, že v danom prípade ani v teoretickej rovine nejde o aplikáciu zásady „reformatio in peius“, resp. jej zákazu. Ak súd zamýšľal právne účinným spôsobom upraviť skutkovú časť konania obžalovaného, mal podľa názoru prokuratúry náležite tomu dotknutý skutok i právne kvalifikovať. Prokuratúra teda nevidí zmysel podávania odvolania vo výroku o vine páchatel'a v jeho neprospech za situácie, keď súd uznal vinu aj po úprave skutku presne v zmysle obžaloby s tam uvedenou právnou kvalifikáciou. Preto sa s úvahou súdu o prípadnom porušení zákazu zásady „reformatio in peius“ nestotožňuje.

Prokurátor vo svojom odvolaní po uvedenej retrospekcii ďalej poukázal na ust. § 2 ods. 1 Tr. zákona, podľa ktorého „trestnosť činu sa posudzuje a trest sa ukladá podľa zákona účinného v čase, keď bol čin spáchaný, pričom ak v čase medzi spáchaním činu a vynesením rozsudku nadobudnú účinnosť viaceré zákony, trestnosť činu sa posudzuje a trest sa ukladá podľa zákona, ktorý je pre páchatel'a priaznivejší“. Poukazujúc na vyššie uvedenú zásadu, súd teda trestnosť činu posudzoval podľa zákona účinného v čase, keď bol čin spáchaný. V ďalšom považuje za potrebné konštatovať, že podľa Tr. zákona účinného od 1. augusta 2013 do 30. júna 2018 bola detská pornografia v ustanovení § 132 ods. 4 definovaná takto: „Detskou pornografiou sa na účely tohto zákona rozumie zobrazenie skutočnej alebo predstieranej súložie, iného spôsobu pohlavného styku alebo iného obdobného sexuálneho styku s dieťaťom alebo osobou vyzerajúcou ako dieťa alebo zobrazenie obnažených častí tela dieťaťa alebo osoby vyzerajúcej ako dieťa smerujúce k vyvolaniu sexuálneho uspokojenia inej osoby.“. S účinnosťou od 1. júla 2018 došlo k zmene definície detskej pornografie v ustanovení § 132 ods. 4 Tr. zákona tak, že *conditio sine qua non* (nevyhnutná podmienka) už nie je skutočnosť, že zobrazenie skutočnej alebo predstieranej súložie, iného spôsobu pohlavného styku alebo iného obdobného sexuálneho styku s dieťaťom alebo osobou vyzerajúcou ako dieťa alebo zobrazenie obnažených častí tela dieťaťa alebo osoby vyzerajúcej ako dieťa musí smerovať k vyvolaniu sexuálneho uspokojenia inej osoby (teda osoby odlišnej od páchatel'a). Citovaná definícia detskej pornografie podľa § 132 ods. 4 Tr. zákona, ktorá je výkladovým pojmom pre trestné činy podľa § 368 až 370 Tr. zákona nezodpovedá nielen medzinárodným a európskym kritériám, ale ani samotnému princípu trestnoprávneho postihu detskej pornografie. Prokurátor tvrdí, že za páchatel'a zločinu výroby detskej pornografie je nevyhnutné považovať aj výrobcu detskej pornografie „v súkromí“ a pre vlastné účely, t. j. bez podmienky jej ďalšieho šírenia (poukazuje na rozhodnutie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 24. februára 2015 sp. zn. 2Tdo 8/2015). Pod inou osobou je tak podľa prokurátora potrebné rozumieť aj samotného výrobcu detskej pornografie, ktorý si ju ponecháva vo svojej dispozícii. Skutky, ktoré sa kladú obžalovanému za vinu boli spáchané v dňoch 18.11.2010, 25.10.2011, 26.01.2012 (skutok 1/) a v období od 14.03.2008 do 28.01.2012 (skutok 2/). S úvahami súdu sa ani v tomto bode prokurátor nestotožňuje, pretože zotrváva v presvedčení, že obžalovaný sa dopustil trestnej činnosti tak, ako mu za vinu kladie obžaloba, o čom v konečnom dôsledku rozhodli v podstate oba stupne súdov, aj keď ich právne názory hodnotí ako rozporné a nejednotné. Napokon nesúhlasí ani s poukazom súdu na závery plynúce z uznesenia Krajského súdu v Trenčíne sp. zn. 23To/83/2014 z 25. augusta 2014. Súčasne poukazuje na závery plynúce z rozsudku Okresného súdu Prešov z 13. marca 2014, sp. zn. 41T 51/2013 v spojení s rozsudkom Krajského súdu v Prešove sp. zn. 8To 19/2014 zo dňa 19. augusta 2014, z ktorých vyplýva, že senát krajského súdu rozhodoval o konaní, ktoré bolo právne kvalifikované okrem iného aj ako pokračovací zločin výroby detskej pornografie podľa § 368 ods. 1, ods. 2 písm. a), b) Tr. zákona. V predmetnom konaní sa obžalovanému kladlo za vinu rovnako spáchanie aj vyššie uvedeného zločinu, pričom bolo preukázané, že obžalovaný si zabezpečoval zvukovoobrazový, resp. obrazový materiál, kvalifikovaný ako detská pornografia a bez ohľadu na osobu, ktorá mala byť obsahom tejto detskej pornografie uspokojená a právne argumentácie, na ktoré sa súd v predmetnom konaní odvoláva. Išlo pritom o konanie na totožnom skutkovom základe, v porovnateľnom časovom období a zo strany prvostupňového Okresného súdu Prešov, ako aj odvolacieho Krajského súdu v Prešove došlo k nekompromisnému uznaniu viny aj za zločin výroby detskej pornografie podľa § 368 ods. 1, ods. 2 písm. a), b) Tr. zákona a uloženiu

nepodmienečného trestu obžalovanému. Predmetná trestná vec bola pritom i predmetom dovolacieho konania vedenom na Najvyššom súde SR pod. sp. zn. 2Tdo 8/2015, ktorý dovolanie obvineného uznesením sp. zn. 2Tdo 8/2015 zo dňa 24.02.2015 podľa § 382 písm. c) Tr. poriadku odmietol. Za danej situácie, poukazujúc najmä na princíp právnej istoty a predvídateľnosti súdneho rozhodnutia, podľa prokurátora vyznieva postup súdu ako neštandardný, nepreskúmateľný a zjavne v rozpore so zákonom. Podotkol, že podľa čl. 2 písm. c) smernice 2011/92/EÚ sa pojmom „detská pornografia označuje: i) každý materiál, ktorý vizuálne zobrazuje dieťa zapojené do skutočného, alebo simulovaného jednoznačne sexuálneho konania; ii) každé zobrazenie pohlavných orgánov dieťaťa primárne určené na sexuálne účely; iii) každý materiál, ktorý vizuálne zobrazuje akúkoľvek osobu vyzerajúcu ako dieťa zapojenú do skutočného, alebo simulovaného jednoznačne sexuálneho konania, alebo každé zobrazenie pohlavných orgánov akejkoľvek osoby vyzerajúcej ako dieťa primárne určené na sexuálne účely, alebo iv) realistické snímky dieťaťa zapojeného do jednoznačne sexuálneho konania alebo realistické snímky pohlavných orgánov dieťaťa primárne určené na sexuálne účely“. Z uvedeného vyvodzuje, že pre označenie materiálu ako detskej pornografie sa v medzinárodnom meradle nevyžaduje sexuálne uspokojovanie inej osoby, naopak poníma sa tak, ako bolo detské pornografické dielo definované v pôvodnom Trestnom zákone.

Ďalej prokurátor vo svojom odvolaní uviedol, že aj vzhľadom na osobu obžalovaného, ktorý neprejavil ani len formálnu ľútosť nad svojim konaním, svoje konanie dokonca ospravedlňuje a prezentuje ako istú formu umenia, jeho postoj k veci nielen počas prípravného konania, ale aj v konaní pred súdom má za to, že prebiehajúce konanie nemalo na obžalovaného žiaden výchovný vplyv a rovnako žiaden výchovný vplyv, resp. účel nebude mať na neho ani prípadný výkon uloženého trestu v prípade právoplatnosti rozsudku. Z týchto skutočností, najmä s poukazom na osobu obžalovaného a jeho doterajší život, postoj k samotnému trestnému konaniu a spôsob jeho obhajoby má za to, že nielen výrok rozsudku v jeho oslobodzujúcej časti, ale aj výrok o uloženom treste je nezákonný, ako aj nespôsobilý splniť svoj účel, či už v oblasti individuálnej prevencie, ale aj v oblasti generálnej prevencie. Obžalovaný vzhľadom na kriminálnu minulosť je recidivistom, ktorý sa bez zábran opakovane dopustil trestnej činnosti v podstate rovnakého charakteru pri vykonávaní povolania fotografa. Konanie, ktoré sa mu kladie za vinu bagatelizuje a prezentuje dokonca ako istý druh umenia. To, že nebolo preukázané, aby sa počas prebiehajúceho trestného konania obžalovaný dopustil ďalšej trestnej činnosti, nemožno hodnotiť ako naplnenie výchovného účelu trestného konania, pretože v samotnom postoji obžalovaného vo vzťahu k spáchanej trestnej činnosti nedošlo prakticky k žiadnej zmene. Vo veci bol vypracovaný znalecký posudok č.12/2013 z odboru zdravotníctva, odvetvia psychiatrie a sexuológie B. O. a B. B., zo záverov ktorého vyplýva, že u obžalovaného je plne zachovaná úroveň ovládacích a rozpoznávacích schopností, tento chápe zmysel trestného konania v plnom rozsahu a spoločenskú nebezpečnosť svojho protiprávneho konania vedel v čase spáchania skutkov rozoznať. Z psychiatrického hľadiska boli jeho ovládacie a rozpoznávacie schopnosti znížené v dôsledku sexuálnej deviácie - hebefílie, teda erotického záujmu o dievčatá v mladšom až strednom veku tzv. teenagerky. Spúšťačom fotografovania u obžalovaného bola jeho sexuálna deviácia, pričom poukazuje i na fakt, že znalkyňa vyhodnotila počas vylúčenia na hlavnom pojednávaní fotografiu vyhotovenú obžalovaným ako čisto „mileneckú“. Absolútne sa preto nestotožňuje s úvahou súdu, v dôsledku ktorej neuložil obžalovanému ochranné liečenie. V prvom rade poukazovanie na to, že návrh na uloženie ochranného liečenia nebol podaný v obžalobe stráca svoje opodstatnenie, pretože súd v minulom rozsudku výhrady voči tomuto postupu nemal a ochranné liečenie obžalovanému uložil. Ako súd konštatoval v predchádzajúcom rozsudku, iba kombináciu trestu a ochranného liečenia považoval za najvhodnejšiu na dosiahnutie ochrany spoločnosti pred obžalovaným a pre vytvorenie podmienok pre jeho nápravu a sebaovládanie, aby mohol viesť riadny život. Bez toho, aby došlo oproti predchádzajúcemu rozsudku k akejkoľvek zmene či už v dokazovaní, alebo v právnom posúdení súd pre neho nepochopiteľne a právne neprípustným spôsobom zmenil svoje rozhodnutie a ochranné liečenie obžalovanému neuložil. Napokon podľa názoru prokuratúry nemožno prehliadať i závery znaleckého dokazovania, v zmysle ktorých je potrebné obžalovanému vzhľadom na jeho osobu ochranné liečenie uložiť, pričom tieto závery nemôže bez akéhokoľvek posúdenia osoby obžalovaného zmeniť subjektívne konštatovanie súdu, že u obžalovaného vzhľadom na spôsob ním vedeného života nebola preukázaná potreba ukladania takéhoto liečenia. To, že sa obžalovaný preukázateľne neprejavil prípadným páchaním trestnej činnosti podobného charakteru nevylučuje závery znaleckého dokazovania. Napokon, zákon presne špecifikuje podmienky a postupy prípadného ukončenia ochranného liečenia, ktoré rovnako vychádzajú z odborného posúdenia a záveru, nie z nepodloženého subjektívneho dojmu súdu. Vzhľadom k uvedeným skutočnostiam, prihliadnuc na ochranu spoločnosti pred páchatelmi trestných činov, najmä

na požiadavku individuálnej a generálnej prevencie, ako aj na represívnu stránku trestu, je podľa jeho názoru potrebné uložiť obžalovanému nepodmienečný trest odňatia slobody v strede zákonom upravenej trestnej sadzby s tým, že obžalovaného je potrebné zaradiť na výkon trestu do ústavu na výkon trestu s minimálnym stupňom stráženia. Iný postup, s prihliadnutím na osobu obžalovaného a okolnosti prípadu, nemôžu viesť k dosiahnutiu účelu trestu. Už aj s ohľadom na osoby poškodených, ktoré došli do priameho osobného kontaktu s obžalovaným, ktorý ich vtedajší intelekt a úroveň rozumovej vyspelosti hrubo zneužil na dosiahnutie svojho cieľa a dlhodobo vnímajú priebeh trestného konania a nejednotnosť právneho názoru jednotlivých stupňov súdov, nemožno krajne neprípustné konanie obžalovaného bagatelizovať, či nebudaj ospravedlňovať. Na tomto mieste považuje za žiaduce podotknúť, že zákonodarca počas obdobia trvania predmetného trestného konania podstatne sprísnil právnu úpravu podmienok a trestného postihu za konanie, ktoré sa kladie za vinu obžalovanému, z čoho je zrejmé, že správanie podobné obžalovanému je v demokratickej spoločnosti krajne neprípustné, neakceptovateľné a neospravedlňiteľné. V tomto kontexte stojí za povšimnutie postoj a správanie sa obžalovaného počas celého konania, ktorý sa za svoje konanie bez ohľadu na jeho právnu kvalifikáciu nikdy ani jednej poškodenej neospravedlnil, svoje konanie nikdy ani len formálne neoľutoval a naproti tomu svoje konanie označuje ako umenie. Záverom konštatuje, že prebiehajúce konanie nemalo na obžalovaného žiadny výchovný vplyv, tento si následky svojho konania s určitosťou neuvedomil a v podstate bez priamo represívneho pôsobenia na jeho osobu vo forme výkonu nepodmienečného trestu odňatia slobody, za súčasného výkonu ochranného liečenia nemožno očakávať, že v postoji a správaní obžalovaného dôjde k akejkolvek zmene a otázka recidívy je podľa neho len otázkou krátkeho času. Na tomto závere nič nemení ani časový aspekt prebiehajúceho konania. Navrhol preto, aby Krajský súd v Prešove ako odvolací súd podľa § 321 ods. 1 písm. e) Tr. poriadku zrušil napadnutý rozsudok a vec vrátil na opätovné prejedanie a rozhodnutie, prípadne v časti smerujúcej vo výroku o uloženom treste sám rozhodol tak, že rozsudkom podľa § 322 ods. 3 Tr. poriadku zmení napadnutý rozsudok v neprospech obžalovaného a uloží mu nepodmienečný trest odňatia slobody v strede upravenej trestnej sadzby, pre výkon ktorého ho zaradi do ústavu na výkon trestu odňatia slobody s minimálnym stupňom stráženia a súčasne mu uloží ochranné liečenie, ktoré sa vykoná ambulantnou formou. Pokiaľ ide o obranu obžalovaného, túto považuje za účelovú v snahe zbaviť sa zodpovednosti za svoje protiprávne konanie, preto ním podané odvolanie navrhol ako nedôvodné zamietnuť.

Na základe podaných odvolaní krajský súd ako súd odvolací rozsudkom sp. zn. 1To/53/2019 zo dňa 31.03.2021 podľa § 321 ods. 1 písm. a), b), d) Tr. poriadku zrušil napadnutý rozsudok vo výroku, ktorým sa obžalovaný uznáva za vinného a vo výroku o treste a spôsobe jeho výkonu, a sám vo veci rozhodol tak, že obžalovaného uznal vinným z pokračovacieho prečinu ohrozovania mravnej výchovy mládeže podľa § 211 ods. 1 písm. a) Tr. zákona na tom skutkovom základe, že

- dňa 18.11.2010 vo fotoateliéri na X. poschodí prevádzkovej budovy G. F. XX. G. H. D., predstierajúc, že je profesionálny fotograf, presvedčil a naviedol pri fotení H. I., nar. XX.XX.XXXX, aby sa postupne pri fotení vyzliekla a fotila obnažená a takto s jej súhlasom jej obnažené telo fotografoval, a na rovnakom mieste dňa 26.01.2012 pri fotení L. I., nar. XX.XX.XXXX, tejto navrhol, aby sa vyzliekla, aby sa fotila bez podprsenky, s čím L. I. súhlasila a takto fotil jej obnažené telo, pričom tak urobil napriek vedomosti o ich veku a zameral sa predovšetkým na zobrazenie oblasti prs fotografovaných dievčat,

pretože vydal úmyselne osoby mladšie ako 18 rokov nebezpečenstvu spustnutia tým, že ich zvädzal k nemravnému životu.

Za to mu krajský súd podľa § 211 ods. 1 Tr. zákona za použitia § 38 ods. 2 Tr. zákona uložil trest odňatia slobody vo výmere 3 mesiacov, ktorého výkon podľa § 49 ods. 1 písm. a) Tr. zákona podmienečne odložil a podľa § 50 ods. 1 Tr. zákona určil skúšobnú dobu v trvaní 1 roka. Súčasne krajský súd podľa § 319 Tr. poriadku zamietol odvolanie okresného prokurátora.

Proti uvedenému rozsudku krajského súdu podal obžalovaný dovolanie, na podklade ktorého Najvyšší súd SR rozsudkom sp. zn. 1Tdo/30/2024 zo dňa 22.05.2024 rozhodol tak, že podľa § 386 ods. 1 Tr. poriadku z dôvodu uvedeného v ustanovení § 371 ods. 1 písm. i) Tr. poriadku bol rozsudkom Krajského súdu v Prešove sp. zn. 1To/53/2019 z 31.03.2021 porušený zákon v ustanoveniach § 10 ods. 1 písm. b) a § 211 ods. 1 písm. a) Tr. zákona v neprospech obvineného A. B. C.. Súčasne podľa § 386 ods. 2 Tr. poriadku zrušil tento rozsudok krajského súdu, ako aj ďalšie rozhodnutia na zrušené rozhodnutia obsahovo nadväzujúce, ak vzhľadom na zmenu, ku ktorej došlo zrušením, stratili podklad. Krajskému

súdu v Prešove podľa § 388 ods. 1 Tr. poriadku prikázal, aby vec v potrebnom rozsahu znovu prerokoval a rozhodol.

Najvyšší súd SR v odôvodnení svojho rozsudku z 22.05.2024 uviedol, že v skutkovej vete rozsudku krajského súdu absentuje hroziaci následok – vydanie osoby mladšej ako osemnásť rokov nebezpečenstvu spustnutia, ktorý je obligatórnou súčasťou objektívnej stránky skutkovej podstaty trestného činu ohrozovania mravnej výchovy mládeže podľa § 211 ods. 1 písm. a) Tr. zákona. Absencia kompletného vyjadrenia objektívnej stránky skutkovej podstaty trestného činu v skutku neumožňuje právne kvalifikovať tento skutok ako trestný čin. Krajský súd teda uznal obžalovaného za vinného zo spáchania skutku, ktorý nevykazuje znaky prečinu ohrozovania mravnej výchovy mládeže podľa § 211 ods. 1 písm. a) Tr. zákona (a ani iného trestného činu), z dôvodu nenaplnenia objektívnej stránky skutkovej podstaty tohto trestného činu. Súčasne Najvyšší súd SR poukázal na ust. § 391 ods. 2 Tr. poriadku, podľa ktorého ak bolo napadnuté rozhodnutie zrušené len v dôsledku dovolania podaného v prospech obvineného, nemôže v novom konaní dôjsť ku zmene rozhodnutia v jeho neprospech.

Po rozhodnutí dovolacieho súdu obžalovaný doplnil odôvodnenie svojho odvolania podaním z 10.10.2024 označeným ako vyjadrenie. V ňom zo svojho uhla pohľadu zhrnul priebeh súdneho konania a jeho obranu. Zotrval na tom, že v predchádzajúcom konaní nebol rešpektovaný jazykový výklad slov použitých v jednotlivých zákonoch, a to tak vo vzťahu k definovaniu detskej pornografie, ako aj vo vzťahu k výrazom spustnutie, nemravný život a záhalčivý život. Má za to, že pokiaľ mládež nad 15 rokov môže mať pohlavný styk a samotný pohlavný styk obnažených tiel nie je mravným ohrožením mládeže, tak ani fotenie obnaženého tela so súhlasom fotenej osoby mladšej ako 18 rokov nemôže byť porušením žiadneho zákona a ani nemôže byť v rozpore so zásadami morálky. Pokiaľ sa spomínajú všeobecné morálne zásady občianskej spoločnosti, tak ich je podľa obžalovaného potrebné rozpísať, alebo aspoň uviesť ich zdroj.

Za tohto stavu krajský súd ako súd odvolací, viazaný právnym názorom vysloveným dovolacím súdom, v súlade s ust. § 317 ods. 1 Tr. poriadku opätovne preskúmal zákonnosť a odôvodnenosť napadnutých výrokov rozsudku, proti ktorým odvolatelia podali odvolanie, ako aj správnosť postupu konania, ktoré im predchádzalo a zistil, že odvolanie obžalovaného je čiastočne dôvodné.

V rozsudku sp. zn. 1Tdo/30/2024 Najvyšší súd SR skonštatoval, že pre absenciu popisu následku v skutkovej vete rozsudku krajského súdu sp. zn. 1To/53/2019 skutok nevykazuje všetky znaky prečinu ohrozovania mravnej výchovy mládeže podľa § 211 ods. 1 písm. a) Tr. zákona, ale ani iného trestného činu. V skutkovej vete podľa neho totiž nie je vyjadrený hroziaci následok – vydanie osoby mladšej ako osemnásť rokov nebezpečenstvu spustnutia.

Podľa § 391 ods. 1 Tr. poriadku orgán, ktorému bola vec prikázaná, je viazaný právnym názorom, ktorý vyslovil vo veci dovolací súd, a je povinný vykonať úkony, ktorých vykonanie dovolací súd nariadil. Podľa odseku 2 ak bolo napadnuté rozhodnutie zrušené len v dôsledku dovolania podaného v prospech obvineného, nemôže v novom konaní dôjsť ku zmene rozhodnutia v jeho neprospech.

V predmetnej veci bol rozsudok krajského súdu sp. zn. 1To/53/2019 dovolacím súdom zrušený len v dôsledku dovolania podaného v prospech obžalovaného. V tomto konaní tak nemôže dôjsť ku zmene rozhodnutia v neprospech obžalovaného. Viazaný právnym názorom dovolacieho súdu preto krajský súd nemôže dospieť k inému záveru, než že skutok nie je trestným činom a že je teda daný dôvod oslobodenia spod obžaloby podľa § 285 písm. b) Tr. poriadku.

Vzhľadom na odvolacie námietky obžalovaného krajský súd skúmal aj to, či nie je daný dôvod pre oslobodenie spod obžaloby podľa § 285 písm. a) Tr. poriadku, teda že nebolo dokázané, že sa stal skutok, pre ktorý je obžalovaný stíhaný. Zistil však, že v konaní bolo preukázané, že skutok, pre ktorý bol obžalovaný stíhaný, sa stal.

V tomto smere poukazuje na odôvodnenie napadnutého rozsudku okresného súdu z 26.06.2019, ako aj na odôvodnenie rozsudku krajského súdu z 31.03.2021, v ktorom súdy podrobne rozviedli, na základe ktorých dôkazov majú obhajobu obžalovaného za vyvrátenú a ktoré dôkazy ho usvedčujú, keď k hodnoteniu svedeckých výpovedí H. I., J. K. a L. I. okresný súd neprístupoval mechanicky, ale ich výpovede hodnotil kriticky aj z pohľadu ďalších vykonaných dôkazov. Takýmito dôkazmi sú

najmä fotografie zhotovené obžalovaným, na ktorých sú zobrazené obnažené časti tiel maloletých poškodených. Ďalej sú takýmito dôkazmi aj znalecké posudky znalkyň B. J. O. – P. a B. Q. B., ale aj znalecký posudok z odboru elektrotechnika A. B. D.. Obsah uvedených dôkazov popísal prvostupňový súd v odôvodnení napadnutého rozsudku, preto na toto odôvodnenie odvolací súd poukazuje.

V odôvodnení rozsudku z 31.03.2021 sa krajský súd podrobne vysporiadal aj s odvolacími námietkami skutkového charakteru a na toto odôvodnenie aj naďalej poukazuje, pretože argumentácia v tomto smere zostala zrušujúcim rozhodnutím Najvyššieho súdu SR nedotknutá. Zrušené rozhodnutie je potrebné aj naďalej považovať za materiálne existujúce a strany trestného konania sa môžu s jeho odôvodnením, resp. s tou časťou, ktorá nebola dotknutá zmenou, oboznámiť (uzn. NS ČR sp. zn. 7Tdo 804/2013). Na odôvodnenie rozsudku z 31.03.2021 krajský súd poukazuje aj pokiaľ ide o námietky obžalovaného vyjadrené v jeho podaní z 10.10.2024. Rozsudok Najvyššieho súdu SR sp. zn. 1Tdo/30/2024 totiž argumentáciu krajského súdu týkajúcu sa skutkových okolností a ich hodnotenia nespochybnil. Vytkol však, že v skutkovej vete napadnutého rozsudku krajského súdu absentuje vyjadrenie hroziaceho následku, a že vyjadrenie sa krajského súdu k hroziacemu následku v odôvodnení rozsudku je síce dôležité, ale právne nedostatočné, pretože právne záväzné účinky rozhodnutia súdu sa spájajú výlučne s výrokom rozsudku a nie s jeho odôvodnením.

Osobitne považuje za potrebné krajský súd zvýrazniť, že nebol zistený žiadny podstatný dôvod, pre ktorý by mal považovať výpovede poškodených a znalecký posudok B. J. O. – P. za dôkazy nepravdivé a nezákonné.

Pokiaľ obhajoba označuje svedecké výpovede poškodených za nezákonné s odôvodnením, že im boli kladené kapciózne a sugestívne otázky, je potrebné uviesť, že obžalovaný počas hlavného pojednávania prípustnosť položených otázok nenamietal a že aj sám kládol svedkyňiam otázky podobného druhu. Predovšetkým je však potrebné zdôrazniť, že skutkové zistenia napadnutého rozsudku sú založené na tých častiach svedeckých výpovedí, v ktorých svedkyne súvisle spontánne uvádzali všetko, čo samé o veci vedia, a neboli tak ovplyvnené spôsobom kladenia otázok zo strany vypočúvajúcich. Preto uvedená námietka obžalovaného nemá opodstatnenie.

Napokon ani odvolací súd nezistil žiaden motív, ktorý by poškodené mohol viesť k tomu, aby obžalovaného krivo obvinili zo stíhanej trestnej činnosti. Naopak, vierohodnosť ich výpovedí posilňuje spôsob spáchania činu obžalovaným (modus operandi), ktorý poškodené nezávisle na sebe popisujú v podstatných bodoch rovnako.

Na základe uvedeného má odvolací súd bez akýchkoľvek pochybností preukázané, že skutok, pre ktorý sa trestné stíhanie vedie sa stal, avšak z vyššie uvedených dôvodov nie je trestným činom.

Vzhľadom na uvedené odvolací súd jednomyselne napadnutý rozsudok vo výroku, ktorým bol obžalovaný uznaný za vinného a bol mu uložený trest, zrušil a sám vo veci rozhodol rozsudkom tak, že ho podľa § 285 písm. b) Tr. poriadku spod obžaloby oslobodil aj vo vzťahu ku skutku v obžalobe právne kvalifikovanom ako zločin výroby detskej pornografie podľa § 368 ods. 1, ods. 2 písm. b) Tr. zákona. Nedotknutý ostal výrok napadnutého rozsudku okresného súdu, ktorým bol obžalovaný podľa § 285 písm. b) Tr. poriadku oslobodený spod obžaloby pre skutok právne kvalifikovaný ako prečin prechovávanía detskej pornografie podľa § 370 Tr. zákona.

Z uvedených dôvodov súčasne krajský súd podľa § 319 Tr. poriadku zamietol odvolanie prokurátora. jednomyselne

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku ďalší riadny opravný prostriedok nie je prípustný.